

Hyvä juhlaväki,

Olemme tänään yhdessä koolla Isän ja Pojan ja Pyhän hengen nimessä, Pohjoisen hiippakunnan 170-vuotisjuhlassa.

Vietämme tätä juhlaa kauniissa katedraalissamme, tuomiokirkossa, joka on ollut sitä vuodesta 1900 lähtien. Tämä on siis tuplajuhla: Pohjoisen hiippakunnan perustamisen vaiheista sen piispanistuimen tänne siirtoon.

Samalla tämä on myös kahden nykyisen hiippakunnan juhla, Onhan Pohjoisen hiippakunnan perillisiä kaksi; Kuopio ja Oulu.

Pohjoisen hiippakunnan perustaminen tuli ajankohtaiseksi, kun Turun ja Porvoon rinnalle haluttiin perustaa maan kolmas hiippakunta.

Nyt, kun olemme täällä Oulussa, armon vuonna 2020, olemme maamme pohjoisimmassa hiippakunnassa. Täällä meitä tervehtivät myös historian kerrokset.

Pohjoisen hiippakunnan perustamisen aikoihin, 1850-luvulla elettiin täällä Oulun kaupungissa kirkollisesti ajateltuna hienoa aikaa, vaikka kaukana vielä oli hiippakuntakaupungiksi tulo.

Nimittäin Oulun palon jälkeen tämä kirkko oli juuri rakennettu uudelleen, entistä ehompana, arkkitehti Carl Ludvig Engelin piirustusten mukaan. Runkona olivat alkuperäiset 1700-luvun lopulla rakennetun kirkon harmaakiviseinät, nämä, jotka meitä nytkin ympäröivät ja jotka selvisivät palosta. Uutta olivat keskuskupoli, kattorakenteet ja torni.

Uusi oli myös aika. Ja yhtä aikaa vanha.

Tämä on ajan luonne – olla yhtä aikaa *nyt*, ja *ei kuitenkaan vielä*. Vieläpä kantaa mukana *mennyttä*, keveänä tai painavana, ja etsiä suuntaa *tulevaan* monikerroksisessa nykyhetkessä.

Tilat kertovat ja niihin ikään kuin tiivistyy paljon ajasta ja ajoista. Paljon näkyvää, tuntuva, kovaa ja pehmeää, hämärää ja valoisaa. Tänään, tässä tilassa olemme koolla juhlahetkessä. Tätä hetkeä juhlistaaksemme tuomme tähän tilaan jotain kaukaa, jotain tulee lähempää.

*Kaikki* kantaa syvää merkitystä. Missään ajassa ei koskaan ole eletty ilman vaikutteita. Siksi tässä juhlassa soi paitsi joiku ja savolainen virsitoisinto, myös Johan Sebastian Bachin h-mollimessun osat.

Kun Bach sävelsi *Glorian* ja *Credon*, täällä Oulussa oli juuri selvitty suuresta ja poikkeuksellisesta talvitulvasta. Lisäksi korjattiin vielä suuren pohjansodan jälkiä. Tarvittiin paljon uskoa ja toivoa.

Virsi, jonka äsken lauloimme, tuo mukanaan toisen kerroksen, tai oikeastaan monia kerroksia. Samalla se tuo läsnäolevaksi pohjoisen hiippakunnan yhden ainutlaatuisuuden, ja sen mukana kaikki: uskon äidinkieli ei rajoitu seiniin, lopulta ei säveliinkään, se liikkuu ja muotoutuu ajassa aina uudelleen. ”Aika jatkaa juoksuansa, auttaa Luoja luotujansa.”

Kaiken julkisen, ääneen lausutun ja soitetun, rakennetun ja maalatun lisäksi sanoittamaton uskon äidinkieli pohjoisessa hiippakunnassa on *rukous*. Tunturissa lausuttu, meren rannalla huokaistu, kappelissa tai koskenlaskussa, ikimetsässä tai suolla henkäisty.

Rukous itse on kuin aika. Aina uusi, aina ikuinen, aina iätön. Ihmisen kielillä, sydämen kielellä lausuttuna rukous on aina tosi. Se on noussut yksityisenä ja yhteisenä Jumalan korviin suuressa tulvassa, katovuosina, laman, sodan ja jälleenrakennuksen aikana, mutta myös menestyksen, onnistumisen, nousukauden, voiton ja riemun päivinä. Rukoilevat sukupolvet tervehtivät meitä, ja me heitä.

Tämä on minun kotihiippakuntani. Uskallan siksi sanoa, että tämä pohjoinen hiippakunta, on verevän, elävän, uskovan, toivovan ja rakastavan rukouksen hiippakunta.

Vahva ja lempeä pohjoinen, jossa Jumalan syli on lämmin.

Tervetuloa yhteiseen juhlaamme.